

[Christmas Møller.]

kunne fremkomme med de Betragtninger, som de store Magters Nægtelse af at anerkende Mindretalsproblemet kunde give os Anledning til; thi der kan vel efter dansk Opfattelse ikke være Tvivl om, at det i høj Grad maa siges at være et Tilbageskridt, at man ikke mere vil anerkende Mindretal. Mindretalslovgivningen var jo nødvendig i andre Lande, hvorimod vi efter 1920 med Stolthed kunde pege paa, at vor Lovgivning var saa frisindet, at den ikke behøvede saadanne Bestemmelser.

Maa jeg i denne Forbindelse gøre en Bemærkning til den Agitation, som man ogsaa enkelte Steder har set dukke op, nemlig at man behandler Valgresultatet fra 1920 fra 1. og 2. Zone som en Helhed og derefter regner med det danske Flertal, det forholdsvis beskedne Flertal, der var, naar man slaar disse Tal sammen. Lad mig i denne Forbindelse saa stærkt, jeg kan, sige, at der er vel ikke nogen Tvivl om, at det er et godt dansk Standpunkt, at hvad man end mener om Ordene, at Grænsen ligger fast, saa ligger den fast saaledes, at vi bestemt og een Gang for alle afgjorde Nordslesvigs Skæbne den straalende 10. Februar. Vi har været i Strid om og vil vel sagtens igen strides om, hvorledes man skal bedømme Forholdene Syd for Grænsen. Jeg tror, det vilde være rigtigt, om man mere gjorde Valgresultatet op som dels et dansk Resultat og dels et Resultat for danskorienteret Bevægelse og Bevægelse bort fra Tyskland.

Men vi er tilfredse med, at man er endes om Punkterne 8, 9 og 10, den administrative Adskillelse af Slesvig og Holsten, det for os saa aldeles afgørende at faa Flygtningene ud af Sydslesvig, og endelig vor Forhandlingsret som Nabostat til Tyskland. Den Formulering, som disse Forslag har faaet, og den Politik, de angiver — det er ogsaa allerede angivet paa forskellig Vis —, vil antagelig føre til, at Spørgsmaalet om Mindretal i Danmark og Mindretal i Tyskland bliver et dansk-tysk Anliggende engang i Fremtiden, og jeg maa maaske i den Forbindelse have Lov til saa stærkt og indtrængende, som jeg kan, at sige: lad os tænke herpaa! Det havde maaske været heldigt, om vi havde tænkt lidt mere paa det ved Gennemførelsen for nylig af Skoleordningen i Nordslesvig, men lad os i hvert Fald tænke paa det ved de Foranstaltninger, vi skal foretage i Fremtiden, og den Politik, vi vil føre.

Det er jo ingen Hemmelighed, at Det konservative Folkepartis overvældende Flertal havde ønsket en anden Affattelse af

Notens Punkt 7, og at Statsministeren maaske havde sine bedste Støtter i mit Parti, men jeg understreger, at selvsagt maa ogsaa den Affattelse, der nu er givet Punktet, respekteres af os alle.

I Aarhundreder har Slesvigs Skæbne været Danmarks Skæbne; jeg haaber, at den Afgørelse, som her er blevet truffet, maa blive til Lykke for Danmark.

Inden jeg fremsætter en enkelt Slutningsbemærkning, vil jeg gerne i Anledning af en Udtalelse, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, sige, at vi kan naturligvis alle give Statsministerens Aabningstale Tilslutning, hvad Bemærkningerne om Island angaar, og jeg ønsker for mit personlige Vedkommende — men anderledes vil jeg ikke kunne gøre det — at give det ærede Medlem Tilslutning til de Betragtninger, han anstillede om de Forhandlinger, som i den kommende Tid skal føres, ogsaa om de Værker og Skrifter, som vi kan kalde Islands Nationalhelligdom. Jeg tror, det vilde være meget formaalstjenligt, om man kunde komme til en Ordning, om hvilken vi ogsaa har Lov til at sige, at den for saa vidt ikke kan være retningsgivende for Ordninger over for andre Lande; thi hvad vi gør paa dette Omraade over for en Broderstat som Island, kan man sige ikke kan være retningsgivende paa andre Omraader.

Jeg vil gerne endvidere sige, at jeg tror, at mange i den danske Offentlighed med ikke ringe Forfærdelse — eller hvad jeg nu skal sige — har læst nogle af de Artikler, som er skrevet om Forholdene paa Grønland fra den Journalistdelegation, der har været paa vor eneste Koloni, idet jeg tror, at den almindelige Opfattelse sikkert egentlig var den, at vi havde gjort, hvad vi kunde, og at Arbejdet blev gjort saa godt, som det overhovedet kunde gøres. Det skal være langt fra mig overhovedet at gøre Bemærkninger herom ud over den, at jeg haaber, at man i Rigsdagens Grønlandsudvalg vil tage disse forskellige Klager og Betragtninger op til Behandling, saaledes at Rigsdagens Partier kan faa et virkeligt Indtryk af, hvorledes Forholdene paa dette Omraade er.

Jeg vil endelig gerne gøre den Bemærkning, at jeg har jo set, at Ordføreren for et af de Partier, som Venstres ærede Ordfører til Slut gav en saa venlig Omtale, nemlig Det radikale Venstre, meget skarpt og stærkt har vendt sig imod de Planer, der har været og er om at sende en Afdeling danske Soldater til Tyskland. Jeg skal aldeles ikke komme langt ind paa Spørgsmaalet, ej heller paa, om man med Rette kan sige, at vi til